

Arrest

nr. 133 163 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 27 september 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 10 april 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid. gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27/09/2013 werd ingediend door: [A. J.], Nationaliteit: Nederland ; [...] om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 27/09/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende. Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene de volgende documenten voor: attest VVV- uitkering tot 29/01/2014, inschrijvingsbewijs Actiris/VDAB, sollicitatiebrieven, curriculum vitae, U2 formulier om uitkering in Nederland over te brengen naar een andere lidstaat en een arbeidscontract met geldigheidsduur van 6.02.2014 tot 13.02.2014.

*Op basis van het voorgelegde arbeidscontract kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen. Uit raadpleging van de RSZ-databank Dolsis blijkt immers dat het contract nooit effectief werd uitgevoerd zoals voorzien. De werkgever komt niet voor in het werkgeversrepertorium, betrokkene is er nooit effectief legaal aan de slag gegaan. Derhalve moet er toe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van een arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover zij er wel werkt(e), er geen sprake kan zijn van effectief legale tewerkstelling. Vandaar dat mag gesteld worden dat betrokkene probeerde, door voorlegging van het contract, de Belgische autoriteiten te misleiden om verblijfsrecht te bekomen. Overeenkomstig het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan en hoeven de andere bewijsstukken zelfs niet bekeken te worden.*

Voor zover er toch een aannemelijke uitleg zou zijn voor voorgaande vaststelling en de andere stukken dan toch in overweging worden genomen, dient opgemerkt te worden dat als werkzoekende betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen genieten. Overeenkomstig artikel 50, §2,3° van het KB van 08/10/1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Alhoewel ze weliswaar het bewijs overmaakt ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling als werkzoekende, ontbreekt een afdoende bewijs dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Nergens in het dossier zit enige informatie over een succesvol afgeronde sollicitatie. Wat betreft het diploma rechten dat betrokkene heeft, alsook het getuigschrift van de opleiding 'Sociaal Juridische dienstverlening', kan niet worden vastgesteld wat deze kwalificaties waard zijn in België bij gebrek aan homologatie van de contracten. Uit het CV is bovendien niet helemaal duidelijk in welke mate betrokkene eerder daadwerkelijk in loondienst heeft gewerkt of het hier eerder vrijwilligerswerk betrof. Betrokkene blijkt immers volgens de inschrijving bij de VDAB werkzoekende sinds 30.09.2013, terwijl in het CV is opgenomen dat ze tot op heden Voorzitter en activiteiten Coördinator is van de stichting FADHAR. Vandaar dat ik dus aanneem dat deze laatste 'werkervaring' eerder als vrijwilligerswerk dient beschouwd te worden. Voor zover het werk voordien bij 'Steunpunt Wonen' vergelijkbaar is met de bij ons gekende 'huurbond' zou ook deze 'werkervaring' wel eens onbezoldigd kunnen geweest zijn. Het is natuurlijk gissen, maar indien het zo zou zijn dat betrokkene eigenlijk in geen jaren regulier heeft gewerkt, zou dat wel eens de struikelblok kunnen zijn in de zoektocht naar werk. Feit is dat ondanks de behaalde kwalificaties en zelfverklaarde werkervaring, betrokkene er kennelijk niet in slaagt een tewerkstelling te bekomen. Er wordt niet betwist dat mevrouw moeite doet om aan werk te raken, ze overtuigt echter niet een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene verblijft sinds september 2013 in België, voor zover zij een reële kans zou maken op tewerkstelling, zou toch mogen verwacht worden dat zij daar intussen meer concrete resultaten van zou kunnen voorleggen. Op basis van de voorgelegde documenten kan zij het verblijfsrecht als werkzoekende niet uitoefenen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij/zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Verzoekster acht terecht, dat haar fundamentele rechten bevat in art. 45 het E.U Verdrag, betreffende het vrije verkeer van werknemers burgers van Europese Unie, zijn door tegenpartij miskend c.q. geschonden;

Het vrije verkeer van werknemers wordt binnen de Unie gewaarborgd; dit leidt tot de afschaffing van elke vorm van discriminatie tussen de werknemers van de lidstaten op grond van nationaliteit wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de arbeidsomstandigheden;

Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociaal bijstandstelsel van het gastland... ..

Er kunnen in geen geval verwijderingmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van justitie vastgesteld definitie van werknemer, zelfstandige, en werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.

Ik ben naar België gekomen om werk te zoeken met behoud van mijn Nederlandse WW uitkering; tot op heden heb ik geen beroep gedaan op de Belgische voorzieningen(CPAS). Ik heb twee keer een arbeidscontract gehad met korte bepaalde duur waarna kom ik waarschijnlijk in aanmerking voor WW uitkering in België mede gerekend met het arbeidsverleden in Nederland.

Tegenpartij heeft ook niet kunnen bewijzen dat ik voor openbare reden of openbare veiligheid uit het land dien te worden verwijderd. Deze beslissing dient daardoor nietig te worden verklaard als gevolg van het gebrek aan formele en onjuiste motivering.

Overwegende dat de administratieve autoriteit wordt verplicht formele motivering van alle handelingen, deze verplichting betekent dat bij het nemen van elk besluit dan ook, het bestuur dient het te doen met inachtneming van alle relevante feiten van de zaak ; en dit in overeenstemming met de internationale verplichtingen onderschreven door de Belgische Staat;

De bevoegdheden die aan Bestuurders zijn toegekend door artikel 42 bis § 1 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, stellen ze niet vrij van het respect voor internationale verplichtingen die de Belgische Staat heeft ondertekend.

De al genoemde kwestie over het vrije verkeer van werknemers vormt een fundamenteel beginsel dat vloeit voort uit artikel 45 van het Europese Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en uitgevoerd door secundaire wetgeving en jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie. In feite is het de moeite waard te herinneren aan de fundamentele rechten van de Europese burgers in andere lidstaten; Europese burgers hebben recht op:

- *Om werk te zoeken in een ander land van de Europese Unie;*
- *Om er te werken zonder een werkvergunning;*
- *Om daar te blijven voor dat doel;*
- *Om te blijven, zelfs na dat er eind betrekking is;*
- *Om dezelfde behandeling als burgers van dit land wat betreft de toegang tot werkgelegenheid, arbeidsomstandigheden en andere sociale of fiscale uitkering.*

Door een eind te maken aan mijn verblijf met argument dat ik niet kan genieten van mijn recht als burger van de EU, heeft de Staatsecretaris zijn besluit niet serieus gemotiveerd in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen; of op zijn minst, heeft kennelijk overtreden van de teksten en principes reeds aangehaald.

Daarom wordt de Raad verzocht om het gebrek aan motivatie of onjuiste motivatie, of schending van de aangehaalde teksten vast te stellen en de bestreden beslissingen te vernietigen.”

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 42bis, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij betoogt dat geen afdoende motivering aan de bestreden beslissingen ten grondslag ligt.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De verklaring van tegenpartij stelt : " Betrokkene verblijft sinds september 2013 in België, voor zover zij een reële kans zou maken op tewerkstelling, zou toch mogen verwacht worden dat zij intussen meer concrete resultaten van zou kunnen voorleggen. Op basis van de voorlegde documenten kan zij het verblijfsrecht niet uitoefenen. Deze motivering kan voldoende redenen vormen voor een bevel tot verwijdering van het grondgebied van het Rijk".

Het feit dat de Staatsecretaris mijn aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als werkzoekende afwijst met argument dat ik geen reële kans maak om tewerkstelling, leidt niet toe automatisch te besluiten dat ik niet legaal in het land verblijf. Deze beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten is een ernstige schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Het begrip "afdoende " zoals vervat in artikel 3 Van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (nr.115 993 van 19ember 2013). Voor de rechtspraak is de motivering afdoende als ze relevant, precies, concreet, duidelijk en toereikend is.

Echter door het weigeren van mijn verblijfsrecht van meer dan drie maanden, en het bevel tot het grondgebied te verlaten omdat ik nog niet tot een vaste baan aangekomen ben, er is sprake van algemene overwegingen. Er is geen link tussen de motieven en de genomen beslissing. Daarom wordt verzocht op grond van deze redenering bestreden beslissing nietig te verklaren."

2.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een onvoldoende en tegenstrijdige motivering.

Zij stelt verder als volgt:

"In een derde middel op de betreffende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, breng ik op uw aandacht de schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel:

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarom in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Het artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

*De Staatsecretaris heeft in zijn beslissing van 26 maart 2014, de laatste zin van dit artikel benadrukt :...zo lang zij kan bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. »
...Op basis van het voorgelegde arbeidscontract kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen. Uit raadpleging van de RSZ-databank Dolsis blijkt immers dat het contract nooit effectief werd uitgevoerd als voorzien..*

Overeenkomstig het rechtsprincipe fraus omnia corumpit kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan en hoeven de andere bewijsstukken zelfs niet bekeken te worden.

Hierop is mijn antwoord: Ik heb een arbeidscontract in goede orde ondertekend en heb ik mijn werkzaamheden bij de werkgever uitgevoerd volgens overeengekomen bepalingen, dit in tegenstrijdig tot de verklaring van Tegenpartij dat ik illegaal aan de slag ben gegaan. Het feit dat de werkgever later mijn aanstelling bij betreffende werkinstelling (RSZ) heeft geregulariseerd niet aan mij dient te worden toegerekend. Volgens het beginsel van goede trouw, had ik geen goede reden om te twifelen aan de rechtmatigheid van mijn werkgever. Het blijkt immers dat inmiddels de situatie is al gecorrigeerd en werkgever staat ingeschreven in het werkgeverrepertorium (bewijs 9). Zodoende, het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* is hier niet van toepassing en dus Tegenpartij heeft onjuiste motivering dan wel een niet-objectief oordeel gemaakt met de bedoeling om het verblijfsrecht aan mij te weigeren.

Uit het dossier is er ook een ander werkcontract voor twee dagen dat ik met het interim kantoor Manpower te Ninove heeft getekend en uitgevoerd op 10 maart tot 11 maart 2014 (zie kopie bewijs 2). Het verbaast mij dat de Staatsecretaris heeft beslissingen genomen zonder achtneming van alle beschikbare stukken in mijn dossier. Hieruit dient geconcludeerd worden dat de Staatsecretaris niet zorgvuldig het aanvraagdossier heeft bestudeerd omdat er een aantal elementen daarvan heeft nagelaten.

"Overeenkomstig artikel 50,&2,3 van het KB van 8/10/1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans om tewerkstelling te maken. Alhoewel ze weliswaar het bewijs overmaakt ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling als werkzoekende, ontbreekt een afdoende bewijs dat een reële kans maakt op tewerkstelling".

Ik ben in België in September 2013 binnen gekomen om werk te zoeken; sindsdien sta ik ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling VDAB te Aalst. Daar krijg ik benodigde hulp en begeleiding voor het CV aanpassen, de sollicitatietraining, jobcoach e.d.(zie bewijs 3). Daarnaast sta ik ingeschreven bij diverse interim kantoren als werkzoekende voor kantoorwerk, en ook als arbeider en bediende om meer kans te maken om tewerkstelling(bewijs 4). Binnen zes maanden heb ik al twee keer een contract voor bepaalde duur gehad ondanks de huidige economische crisis die ook Belgische arbeidsmarkt niet bespaart.

" Er wordt niet betwist dat mevrouw moeite doet om aan werk te raken, ze overtuigt echter niet een reële kans op tewerkstelling te maken "

Hier uit erkent de Staatsecretaris de moeite waard van verzoekster als actief werkzoekende; echter hij verwacht meer geboekte resultaten zonder overweging van de geïnvesteerd middelen, tijdstip en alle andere persoonlijke omstandigheden die tot de vertraging van een duurzame aanstelling kunnen leiden. Op dezelfde wijze zou het van tegenpartij verwacht kunnen worden om er rekening te houden van verzoeksters' gunstiger omstandigheden. Uit het curriculum Vitae van verzoekster blijkt dat zij over een breide ervaring van mime tien jaar in het buurland Nederland beschikt, zij beheerst Nederlands en Frans op zeer hoger niveau, twee officiële talen van België (bewijs 6).

" Uit het CV is bovendien niet helemaal duidelijk in welke mate betrokkene eerder daadwerkelijk in loondienst heeft gewerkt of het hier eerder vrijwilligerswerk betrof".

Ik heb in Nederland gedurende 10 jaar in loondienst gewerkt en op basis daarvan kon ik in aanmerking komen voor een WW uitkering van meer dan twee jaren volgens de Nederlandse sociale wetgeving. In tegenstrijdig tot de stelling van Tegenpartij dat mijn eerder werkervaring betreft een vrijwilligerswerk en niet betaalde werk; informeer ik u dat in Nederland net als in België neem ik aan, men dient recht op WW uitkering opbouwen op grond van betaald werk en nooit op vrijwilligerswerk. (zie bewijs 8: kopie van mijn arbeidsovereenkomsten).

Het is zeker duidelijk dat Tegenpartij heeft niet rekening gehouden met alle aanwezige voorlegde stukken, en bovendien hij heeft het gehele aanvraagdossier verkeerd geïnterpreteerd. Derhalve tegenpartij heeft niet op zorgvuldige wijze de beslissing genomen tot weigering van mijn verblijf van meer dan drie maanden .

Aangezien bovengenoemde feiten, middelen en argumenten, verzoek ik u de nietigverklaring van de twee beslissingen, genomen op 26/03/2014, namelijk het weigeren van rechtsverblijf van meer dan drie maanden en het bevel tot het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen dienen nietig te worden verklaard op grond van de schending van juridische teksten en rechtsprincipes hierboven naar voren gebracht."

2.4.1. De aangevoerde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4.2.2. Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Raad vast dat deze beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt zo, met verwijzing naar artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 50, § 2, 3° en 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende. Er wordt allereerst gemotiveerd dat verzoekster op basis van het voorgelegde arbeidscontract van bepaalde duur het verblijfsrecht als werknemer niet kan verkrijgen. Verweerder besloot hiertoe na te hebben vastgesteld, op basis van de RSZ-databank Dolsis, dat dit contract nooit effectief werd uitgevoerd, minstens er geen sprake was van een legale tewerkstelling. Verweerder geeft aan van mening te zijn dat verzoekster, door voorlegging van dit arbeidscontract, het bestuur heeft willen misleiden teneinde een verblijfsrecht te verwerven en oordeelt dat verzoekster overeenkomstig het rechtsprincipe '*fraus omnia corrumpit*' het verblijfsrecht niet kan worden toegestaan. Daarnaast wordt aangegeven dat verzoekster evenmin als werkzoekende recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden, nu niet blijkt dat zij een reële kans heeft op tewerkstelling in België. Ook hier motiveert verweerder op basis van welke concrete vaststellingen hij tot deze beoordeling komt. De Raad stelt vast dat deze uiteenzetting verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekster kan verder niet dienstig voorhouden als zou verweerder deze beslissing enkel hebben gemotiveerd aan de hand van algemene overwegingen. Zo wordt wel degelijk aan de hand van de concrete elementen die de zaak kenmerken geduid op welke gronden verweerder tot zijn beslissing is gekomen. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster blijft verder in gebreke enige concrete tegenstrijdigheid in de motivering aan te tonen. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt bovendien dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent die aan deze beslissing ten grondslag liggen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

2.4.2.3. In zoverre verzoekster verder aangeeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 miskent en dit nu deze bepalingen vereisen dat ook het bevel uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd en onder meer een afdoende motivering in rechte moet bevatten, kan de Raad inderdaad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoekster. Aangezien in artikel 8 van de Vreemdelingenwet expliciet is bepaald dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast dient te worden vermeld, blijkt duidelijk dat de wetgever een groot belang heeft gehecht aan een correcte motivering in rechte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Een loutere motivering in feite kon in casu derhalve hoe dan

ook niet volstaan. De enkele vermelding van artikel 51, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, dat enkel voorziet dat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden 'zo nodig' gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, kon evenmin volstaan als afdoende motivering in rechte. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De Raad benadrukt ook dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, daargelaten de vraag of dit in casu het geval is, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Verweerder brengt in dit verband in de nota met opmerkingen geen concreet verweer naar voor.

Dit onderdeel van de middelen is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten afdoende (in rechte) te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – laat op zich evenwel niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. De middelen dienen dan ook verder te worden onderzocht in het licht van deze laatste beslissing.

2.4.3.1. Verzoekster verwijst naar artikel 45 van het VWEU, dat luidt als volgt:

- “1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.*
- 2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.*
- 3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,*
  - a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;*
  - b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;*
  - c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;*
  - d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.*
- 4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst.”*

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarvan in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden toepassing wordt gemaakt – luidt verder:

- “Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :*
- 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”*

2.4.3.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij het verblijfsrecht van meer dan drie maanden niet kan genieten in de hoedanigheid van werknemer, merkt de Raad op dat zij niet aangeeft dat zij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een tewerkstelling had in België of actief was als werknemer. Er blijkt niet op welke grond verweerder haar, rekening houdende met haar zeer beperkte tewerkstelling in België van slechts enkele dagen gedurende een verblijf van een kleine zes maanden, op dat ogenblik alsnog als werknemer kon of diende te beschouwen. Verzoekster geeft zo ook zelf aan dat zij naar België kwam als werkzoekende en in deze hoedanigheid verzocht om een verklaring van inschrijving en om een erkenning van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden. Aldus blijkt niet dat haar kritiek op deze motivering in de eerste bestreden beslissing – die erop neerkomt dat geen toepassing kon worden gemaakt van het algemeen rechtsprincipe '*fraus omnia corrumpit*', dat blijkbaar geen rekening is gehouden met voorgelegde stukken betreffende een interimtewerkstelling op 10 en 11 maart 2014 en dat de werkgever intussen alsnog aangifte deed van de tewerkstelling van verzoekster in de periode van 6 februari 2014 tot 13 februari 2013 – tot de nietigverklaring van deze beslissing kan leiden. Er blijkt zo

niet dat de eventuele gegrondheid van deze kritiek vermag afbreuk te doen aan de vaststelling van verweerder dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om als werknemer zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het hem ook niet kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder weigert een voorgelegde arbeidsovereenkomst geldig van 6 tot 13 februari 2014 in aanmerking te nemen indien vaststaat dat de werkgever niet voorkomt in het werkgeversrepertorium. Waar verzoekster betoogt dat haar vroegere werkgever intussen alsnog aangifte deed van de tewerkstelling in de periode van 6 februari 2014 tot 13 februari 2013, merkt de Raad op dat deze aangifte blijkens de door haar thans aangebrachte stukken plaatsvond op 30 april 2014. Er blijkt derhalve niet dat verweerder met dit gegeven rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in aannemelijk te maken dat verweerder ten onrechte weigerde haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer te erkennen.

2.4.3.3. Verzoekster geeft verder correct aan dat het in artikel 45 van het VWEU vervatte vrije verkeer van werknemers tevens impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wees er, specifiek wat werkzoekenden betreft, ook op dat het nuttig effect van het recht op vrij verkeer van werknemers gewaarborgd is zolang het gemeenschapsrecht of, bij gebreke daarvan, de wettelijke regeling in de betrokken lidstaat, de belanghebbenden een redelijke termijn laat om zich op het grondgebied van die lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997). In de zaak Antonissen stelde het Hof vast dat er geen communautaire bepaling is die een termijn stelt voor het verblijf van EU-onderdanen die in een andere lidstaat werk zoeken. Het Hof stelde vervolgens vast dat een termijn van zes maanden zoals die was vastgesteld in de betreffende nationale wettelijke regeling in beginsel niet ontoereikend lijkt om de burger van de Unie in staat te stellen zich in de ontvangende lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificaties passen, en in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven en een dergelijke termijn geen belemmering vormt voor het nuttig effect van het beginsel van het vrije verkeer.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat het vrij verkeer van werknemers zich uitstrekt tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met andere woorden zolang, zoals verzoekster ook aangeeft, blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij “*werk zoekt*” als dat hij een “*reële kans maakt om te worden aangesteld*”.

Verweerder betwist niet dat verzoekster inspanningen levert om werk te vinden, doch oordeelt dat zij aan de hand van de door haar voorgelegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft. Hij licht toe dat nergens in het dossier enige informatie zit over een succesvol afgeronde sollicitatie, dat niet blijkt wat het diploma rechten en het getuigschrift ‘*Sociaal Juridische dienstverlening*’ waard zijn in België bij gebreke van homologatie en dat uit het voorgelegde curriculum vitae niet duidelijk blijkt in welke mate verzoekster eerder daadwerkelijk actief was in loondienst. Zo stelt hij dat verzoekster volgens de inschrijving van de VDAB werkzoekende is sinds 30 september 2013 terwijl ze aangeeft tot op heden actief te zijn voor de stichting FADHAF. Hij neemt aldus aan dat de activiteit voor deze stichting vrijwillig is. Verder geeft hij aan dat evenmin blijkt dat de eerdere werkervaring bij ‘*Steunpunt Wonen*’ in Nederland een bezoldigde arbeid betrof. Hij stelt dat indien verzoekster al jaren niet regulier heeft gewerkt, dit een struikelblok kan

zijn in de zoektocht naar werk. Hij motiveert verder dat in ieder geval verzoekster, gelet op haar behaalde kwalificaties en verklaarde ervaring, intussen meer concrete resultaten van sollicitaties zou moeten kunnen voorleggen indien zij een reële kans heeft op tewerkstelling en dit rekening houdend met haar verblijf in het Rijk sinds september 2013.

Verzoekster wijst erop dat zij in september 2013 België binnenkwam om werk te zoeken, dat zij is ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling – alwaar zij de benodigde hulp en begeleiding krijgt voor het aanpassen van haar cv, sollicitatietraining, jobcoaching, ... – en dat zij is ingeschreven bij verschillende interimkantoren als werkzoekende. Door dit gestelde maakt zij evenwel nog niet aannemelijk dat zij – gelet op haar kwalificaties en/of ervaring – een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft. Deze elementen tonen enkel aan dat zij inspanningen levert om werk te vinden, en zich hierbij laat bijstaan door de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling, hetgeen niet wordt betwist.

Verzoekster stelt verder dat verweerder, waar hij motiveert dat meer geboekte resultaten konden worden verwacht indien verzoekster een reële kans op tewerkstelling heeft, niet voldoende rekening hield met de geïnvesteerde middelen, het tijdstip en alle andere persoonlijke omstandigheden. Zij wijst op haar cv waaruit een ervaring van ruim tien jaar blijkt in Nederland en haar kennis van het Nederlands en Frans op zeer hoog niveau. De Raad stelt in dit verband vast dat verweerder uitdrukkelijk erkende dat verzoekster inspanningen levert om werk te vinden en hiermee rekening heeft gehouden. Hij gaf evenwel, correct, aan dat aldus nog niet blijkt dat er sprake is van een reële kans op tewerkstelling in België. Door te wijzen op de economische crisis maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met enig gegeven dat alsnog kon aantonen dat er wel degelijk sprake was van een reële kans op tewerkstelling. Dit gegeven betreft enkel de algemene situatie waarin verzoekster werk zoekt, doch geeft geen concrete aanwijzing betreffende de reële kans op tewerkstelling voor een individuele burger van de Unie in België. De Raad stelt verder vast dat verweerder ook rekening hield met het door verzoekster voorgelegde cv. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt ten onrechte met bepaalde door verzoekster voorgelegde stukken geen rekening hield. Verzoekster toont met haar uiteenzetting verder ook niet aan dat verweerder in strijd met deze stukken, of op kennelijk onredelijke wijze, tot zijn beoordeling is gekomen dat niet blijkt dat verzoekster een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft. Verzoekster erkent zo dat haar activiteit voor de stichting FADHAF sinds januari 2012 vrijwillig is en dat zij sinds eind 2011 niet langer enige (betaalde) activiteit als werknemer heeft ontplooid. Verweerder kon dan ook stellen dat verzoekster reeds enkele jaren niet meer regulier heeft gewerkt – los van de aangebrachte kortstondige arbeidscontracten –, en dat dit een belemmering kan vormen in de zoektocht naar werk. Doorslaggevend in de motivering van verweerder op dit punt was verder het gegeven dat verzoekster indien zij een reële kans heeft op werk in België, te meer gelet op haar in haar cv vermelde kwalificaties en ervaring, na een verblijf van een kleine zes maanden in België toch minstens meer concrete resultaten zou moeten kunnen voorleggen in het kader van haar zoektocht naar werk. Deze motivering komt de Raad in casu niet kennelijk onredelijk voor. Er blijkt bijvoorbeeld geenszins dat verzoekster tot verdere selectierondes werd toegelaten. In deze omstandigheden komt het de Raad evenmin kennelijk onredelijk voor waar verweerder ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing het voorgelegde cv waaruit een werkervaring van 10 jaar in Nederland en een goede kennis van het Nederlands en Frans blijkt, niet weerhield als voldoende bewijs dat verzoekster gelet op haar kwalificaties en/of werkervaring een reële kans op een passende tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft. Het gegeven dat verzoekster op een periode van ongeveer zes maanden twee keer de kans kreeg enkele dagen arbeid te verrichten, vermag nog geen afbreuk te doen aan voormelde vaststelling, te meer nu de laatste tewerkstelling van twee dagen waartoe verzoekster de mogelijkheid kreeg als *'medewerker strijkerij'* geenszins in lijn ligt met haar kwalificaties en ervaring.

2.4.3.4. Verzoekster geeft nog aan dat begunstigden van het verblijfsrecht niet van het grondgebied mogen worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zij stelt nooit een beroep te hebben gedaan op het OCMW. Naast het gegeven dat er reeds grond is tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad evenwel op dat verweerder net vaststelt dat niet blijkt dat verzoekster een *'begunstigde'* is nu zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende. Zij weerlegt deze vaststelling niet. Gelet op deze vaststelling kan het gegeven dat verzoekster geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid evenmin een andere uitkomst rechtvaardigen.

2.4.3.5. In zoverre verzoekster betoogt dat zij 'waarschijnlijk' in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering in België, kan de Raad enkel opmerken dat dit slechts een hypothese betreft. Er blijkt geenszins dat verzoekster ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing reeds gerechtigd was op een werkloosheidsuitkering, zodat niet blijkt dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Zij diende de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving ook uitdrukkelijk in als werkzoekende.

2.4.3.6. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder artikel 45 van het VWEU – of het hierin vervatte vrij verkeer van werknemers – of artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Zij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt aldus evenmin.

2.4.4. Verzoekster kan daarnaast niet dienstig verwijzen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, bepaling die enkel toepassing vindt in situaties waarin het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van een burger van de Unie wordt beëindigd, hetgeen in casu niet het geval is.

2.4.5. In zoverre verzoekster zich ten slotte beroept op een schending van de richtlijn 2004/38/EG merkt de Raad allereerst op dat zij in gebreke blijft de concrete bepaling(en) van deze richtlijn te duiden die zij geschonden acht. Haar middel mist op dit punt de vereiste precisie om ontvankelijk te zijn. Er moet bovendien worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

2.4.6. Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft zijn de middelen, in de mate dat deze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS